

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΠΡΕΒΟ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

χασάτης Γκουτιλιέ κι' ο Φενασιέ ο γύφτος, ήταν οι πιο γεροί άντρες της Μαριτόν. Φύλοι από το στρατό, περνούσαν τον καιρό τους με παλημάριες και με περιπάγια. Μιά φορά μονάχα λίγο έλειψε να σκοτωθούν. Μά έβλεπαν οι άλλοι στη μέση και τους χώριζαν. Κι' από τότε, καλύτεροι και παιχνιδιάρηδες σαν τα μικρά παιδιά, έδειχναν ο ένας στον άλλο τη δύναμή τους και κομάρωναν.

Έκεινο το βράδυ λοιπόν ο Γκουτιλιέ στάθηκε έξω από το γύφτιο και φώναζε στο φίλο του :

— Έ, Φενασιέ, τι λές, έρχομαι να δής πως σφάζουν τον πιο μεγάλο ταύρο της Μαριτόν ;

— Έρχομαι !.. του απάντησε ο γύφτος, μα έχω έδω λέρα την άρραβωνιαστιά μου, τη Μαριτόν και δε μου κάνει καρδιά να την αφήσω μόνη..

— Άφησε τα αυτά, τον πείραξε ο χασάτης. Δεν λές καλύτερα πως φοβάσαι καρδιά μπηχτή με τα κέρατα ! 'Ο Μπουτάλ, ο ταύρος που μου φερανε τ' άπογεμα, θα τρώμαζε και τον καλύτερο ταυρομάχο της Κοιτίσουτοζιάς. Είπε θηρίο μονάχο ! Μά δεν είδες πως όλη η Μαριτόν είχε μαζεμένη για να τον κουβαλήση με τα σκουλιά ως το χασάτιχο ; Φαίνεται λοιπόν πως δεν βαστάει η καρδιά σου, παλημάρι μου..

— Αν πής μια λέξη άσχημη, θα σου λιώσω το κεφάλι με τη βαριά ! Μούγκρισε ο γύφτος, Γκουτιλιέ, θα με κάνης να θηρώσω !..

— Επειτα, γύρισε στη Μαριτόν και τη ρώτησε :

— Πάμε να δούμε τον ταύρο ;

— Πάμε.. του απάντησε η Μαριτόν όλόχαρη.

Κι' οι τρεις τους διευθύνθηκαν τότε στο χασάτιχο.

— Άκ' έδω.. Έκανε ο Γκουτιλιέ. Τόν έχω κλείσει στην αυλή..

Τράβηξε λοιπόν μπροστά, άνοιξε την πόρτα της αυλής και μπήκε πρώτος. Έπειτα, όταν πέρασε κι' η Μαριτόν, φώναζε τον γύφτο :

— Κλείσε γερά την πόρτα, Βάλε και την άμπαρά..

— Να κι' η άμπαρά.. Έκανε ο Φενασιέ, κλείνοντας την πόρτα.

— Το νού σου !.. Το νού σου ! Φώναζε την ίδια στιγμή ο χασάτης.

Ο Φενασιέ είδε τον ταύρο Μπουτάλ, λιτό, να χύνεται άπάνω τους.

Άρπαξε τότε άμέσως τη Μαριτόν, και την πέταξε πάνω από το φράχτη της αυλής και μ' ένα πήδημα έβγαγε από τα κέρατα του ζώου. 'Ο πελόχος ταύρος κάρφωσε μ' τη φόρα πάνω πέρα την πόρτα με τα κέρατά του και ξεγδαρε το κεφάλι του στον τοίχο. 'Ο γύφτος τότε έκανε τρομαγμένος να πηδήξει άπάνω στο φράχτη, μα δεν πρόφτασε. Το πόδι του μάγκωσε σ' ένα ξύλο και ξανάπεσε.

— Μη φοβάσαι ! Του φώναζε ο Γκουτιλιέ. Έχω δώ το καλύτερο μαχαίρι μου !..

Ο ταύρος γύρισε τώρα άπότομα και χύθηκε άπάνω στο χασάτι και θέλησε να τον κερφήσει με το μαχαίρι. Λοζά, στο σβέχο. Μά το μαχαίρι χτύπησε στα κέρατα και ξέφυγε από το χέρι του. 'Ο Μπουτάλ τότε, μ' ένα άγριο μούγκρισμα πήδηξε στα πλάγια, γύρισε πάλι εμπρός, έπεσε άπάνω στο χασάτι και τον ξεκοίλασε. 'Ο χασάτης έβγαλ' ένα ανιγμένο βογγητό. 'Ο Μπουτάλ τον σήκωσε με τα κέρατά του, ψηλά, τον τινάζε δυό-τρεις φορές και τον πέταξε πέρα, καταματωμένο..

Ο Φενασιέ έκείνη τη στιγμή άκουσε τη φωνή της άρραβωνιαστιάς του πίσω από το φράχτη.

— Έ, Γιάν-Γιάν, τσαξήτρη ! Δεν

μπορώ πιά να σηκωθώ..

Ο γύφτος δεν μπορούσε ν' άνοιξη την πόρτα, ούτε να πηδήξει έξω από την αυλή. Δεν έπρεπε πάλι ούτε και να το κουνήσει από τη θέσει του. Άν άγριεσε ξανά ο Μπουτάλ ήταν χαμένος.

— Στάσου λίγο, Μαριτόν.. Μη φωνάζεις.. μοιριούρισε σιγανά της άρραβωνιαστιάς του.

— Φοβάμαι, Γιάν-Γιάν.. Τι τρέχει ; Γιατί μιλάς σιγά ;.. Του φώναζε πάλι η Μαριτόν.

— Μιά στιγμή, κι' έφτασα.. Της απάντησε ο γύφτος και κούνησε το πσο από ένα παλιό άμάξι που βρισκόταν στην αυλή, κοντά στο φράχτη.

Ο Μπουτάλ, άγριμένος, μάλς τόν είδε να κουνιέται, χύμηξε άπάνω του. Με μία κουνιούλα τρώμαξε τ' άμάξι και σαστισμένος που δε μπορούσε να το σηκώσει με τα κέρατα, άνασανε βαρεία, έσκυψε το κεφάλι κι' έκανε προς τα πίσω.

Ο Φενασιέ, για πρώτη φορά στη ζωή του, άνατόχιασε.. Το πόδι του, που τό είχε μάγκώσει στο φράχτη, είχε ξεγδαρωθ' κι' είχε μολιάσει σαν να ήταν παράλυτο.

— Για φαντάσου ! Έκανε σαστισμένος. Θέλει να κερφήσει και τ' άμάξι. Φαίνεται πως θα λιώσαζε ! Κι' εγώ που νόμιζα πως σκοτώνουν μια φορά μονάχα οι ταύροι ! Νάτος ! Ξαναγυρίζει ο σατανάς.. Θα με κερφήσει !..

Ο Μπουτάλ χύμηξε πάλι άπάνω στ' άμάξι και το τρώμαξε δυό-τρεις φορές.

— Κι' άλλη μιά, κι' άλλη μιά, κωντάβι μου !.. Γκρίνιαζε ο γύφτος. Και σ' κάθε κουνιούλα του ταύρου στριμοχωνόταν πιο πολύ κάτω από τ' άμάξι, στη γωνιά του φράχτη.

Έπειτα θυμήθηκε πως είχε μαζί του το μαχαίρι του και τώβγαλε :

— Άσε με να συλλογιστώ λιγάκι, διάολε και σου λέω εγώ !.. μοιριούρισε.

Ο ταύρος τώρα ώριψε λοζά και κάρφωσε τη ρόδα. 'Ο Φενασιέ, σαν άστρατή, τοξ έξοικσε με μία μαχαίρα το σαγόνι. 'Ο Μπουτάλ, πηδήξε προς τα πίσω και ξαναγύρισε μπρός μ' ένα μούγκρισμα. Το πάτομα του άμαξιού έγινε κουνιούλα από την άγρια κουνιούλα που δέχτηκε. 'Ο γύφτος όμως πρόφτασε και του κάρφωσε το μαχαίρι στο λαμό. 'Ο ταύρος, λιώσαζε πιο πολύ κι' άρχισε να κουνιούλαξ τ' άμάξι του χασάτη.

— Ήταν κωνιούλα αυτό που έβγαλε ! Όμιλόγησε ο Φενασιέ. Τόν θέμισσα περισσότερο..

Τι θα έκανε λοιπόν ; Θα καθόταν έτσι και θα περιμενε να σκοτεινάσει ακόμα πιο πολύ ; Για ποιά λόγο ; Μήπως τ' άζωα δεν βλέπουν τη νύχτα καλύτερα από τους άνθρωπους ;

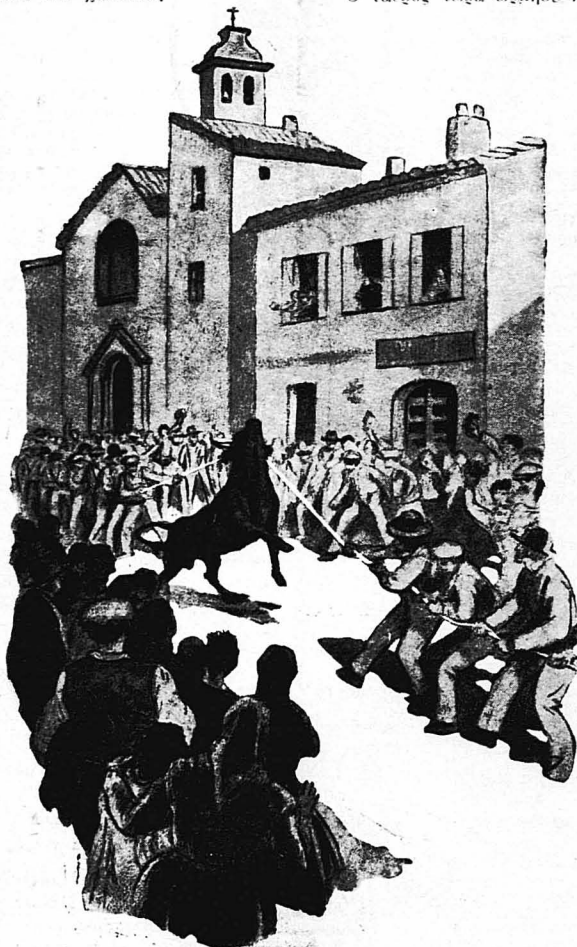
Η Μαριτόν, πίσω από το φράχτη, έλάμαγε μ' άναφυλλητά από τον πόνο. Θα είχε χτυπήσει, φαίνεται, στ' άλήθεια.. 'Ο άρραβωνιαστικός της έσφιξε τα δόντια και πέρασε το μεγάλο δάχτυλο στη μύτη του μαχαίριού. Ήταν σπασμένη ! Είχε σπάσει άπάνω στο σαγόνι του Μπουτάλ !

— Δεν πειράζει.. Έκανε ο Φενασιέ. Τρώμαξε ακόμα, παλημάρι μου. Ξέρω, που πρέπει να σου τη δώσω. Μά κοιράσου πρώτα..

Ο ταύρος ξαναγύρισε τώρα. Λίγο έλειψε αυτή τη φορά ν' άνατοχουρήσει τ' άμάξι και να το κάνη θρώματα. Ξεκόλλησε τη μια ρόδα. Έσπασε τ' άνα τμήσι κι' έκανε το γύφτο να στριμοχωνή πιο χαμηλά κοντά στο φράχτη.

— Άν μάγκωνες τα κέρατά σου πονθενά.. μοιριούρισε ο Φενασιέ. Μά δεν βαρύνει ! Έχεις το διάολο μέσα σου !

Ο Μπουτάλ, όσποσο άρχισε να κουνιέται. Το κεφάλι του, από τα χτυπήματα κι' από τις μαχαίρες,

Όλη η Μαριτόν είχε μαζεμένη για να τον κουβαλήση..

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ σὺ ζῦγος.—"Αἰσῆτέ με, ἀγαπητέ μου, νὰ συνοδεύσω ἐγὼ τὴν κόρη μας στὸ θέατρο. Ὅταν τὴ βλέπουν πλάι μου, θὰ λένε : "Ἐτοὺν ἦταν μιὰ φορὰ καὶ ἡ μητέρα της.

Ἡ σὺ ζῦγος.—"Ἄν ὤμως ὁ κόσμος βλέπει τὴν μητέρα καὶ λέει : "Ἐτοὺν θὰ γίνῃ μιὰ μέρα καὶ ἡ κόρη της ;

Σ' ἓνα ναυάγιο, ὁ πλοίαρχος διέταξε τοὺς ἐπιβάτες νὰ ῥέξουν στὴ θάλασσα τὰ βαρύτερα ὑπερήλικτα τους. "Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἄρπαξε τότε τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν πέταξε στὴ θάλασσα, λέγοντας :

—Τὸ μεγαλύτερο βάρος πού ἔχω νὰ ῥέξω στὴ θάλασσα εἶν' αὐτή!..

Σ' ἓνα γέφυρα, ἓνας γλύκαρος εἶχε γίνῃ στοὺς παρακαθημένους πολὺ ἐνοχλητικὸς, τόσο με τὴς γλυκαριές του, ὅσο καὶ με τὴς χειρωνακίαις του.

—Τὸ χέρι σας, κόρη, μ' ἐνοχλεῖ πολὺ, τοῦ παρετήρησε σὲ μιὰ στιγμή κείνος πού καθόταν πλάι του.

—Ἐχετε δίκιο, ἀπάντησε ὁ γλύκαρος. Εἶμαστε τόσο στενόχωρα σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, ὥστε δὲν ἔχει κανεὶς πού νὰ βάλῃ τὸ χέρι του.

—Βάλτε το στό... στόμα σας νὰ ἠσυγάζουμε καὶ, καὶ ἀπ' αὐτὸ καὶ ἀπ' τὴν φλυαρία σας, τοῦ ἀπάντησε ἐξυπνάτα ὁ πλάφῆς τῆς :

Ἡ πατέρας.—Δὴν πράγματα, παιδί μου, εἶνε ἀπαραιτήτα γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς στὴ ζωὴ του.

Ἡ μικροῦς.—Καὶ ποῦ εἶν' αὐτά, πατέρα ;

Ἡ πατέρας.— Ἡ τιμότης καὶ ἡ ἐξυπνάδα.

Ἡ μικροῦς.— Τί εἶνε τιμότης, πατέρα ;

Ἡ πατέρας.— Νὰ κρατᾶς πάντα τὸν λόγον σου.

Ἡ μικροῦς.—Καὶ τί εἶνε ἐξυπνάδα ;

Ἡ πατέρας.— Νὰ μὴν δίνῃ ποτέ... τὸ λόγο σου!

Μεταξὺ φίλων :
—Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἡ γυναῖκα σου εἶνε ἀριστερή ;

—Πῶς τὸ ἔχεις ;
—Μὰ ὄλο τὸ δεξὶ σου μάγουλο βλέπω...τρισημένο!

Ἦρκανε τώρα πὺλ ποῦλ.
Ἡ Φερανσιὲ βγήκε καὶ μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν γωνιά του, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του.

Ἡ ταύρος, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ αἷμα, σήκωσε καὶ ἔρριξε πάλι καταγῆς τὸ σπασμένο ἀμάξι, μὲ ξεθιγασμένη λίσσα.

Ἡ γάτος τότε φρόνιξε στὸ ἰδρωμένο χέρι του γιὰ νὰ τὸ στεγνώσῃ καὶ φώναξε μ' ἓνα χαμόγελο στὸν ταύρο :

—Ἐμπρός τώρα. Οἱ δύο μας!..

Σύλασε τὸ χέρι του ψηλά γιὰ νὰ μὴ σκονιῆσῃ στὰ κέρατα καὶ ἔρριξε τὸ χτύπημα τοῦ μαχαίριού, μονολογώντας :

—Ὅχι ἀκόμα... Ὅχι τώρα... Πρόσεχε!.. Τώρα!.. Νά!..

Ἡ ταύρος ὤρμησε. Τὸ χέρι τοῦ γάτος ἔπεσε βαρεῖα, σὺν καὶ εἶχε ῥίσει μιὰ τρομερὴ γροθιά. Χτύπησε μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, καὶ ἔρριξε τὰ μάτια του.

"Ἄκουσε τότε ἓνα μαλακὸ θόρυβο καὶ τέλος ἓνα πένθιμο βογγητὸ. Σφαιρισμένος, ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια του καὶ εἶδε μπροστὰ του σπασμένο τὸν Μπουτῶλ νὰ ψυχοραγῇ. Ὁ γάτος, δόλοχαρος, ἔβγαλε τότε μιὰ θριαμβευτικὴ χροῖα.

Μὰ ντράιγκε ἀμύσος, μὲ μὲς σὺλλογίστηκε τὸ πτόμα τοῦ φίλου του, τοῦ γασάτη.

Ἡ Μαριόν, ἄκουσε ἀπ' ἔξω τὴ φωνὴν του καὶ παρατονέθηκε :

—Ἐλα καὶ, Γιάν-Γιάν... Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ μόνη μου!..

—Ἐρχομαι, Μαριόν! τῆς φώναξε ὁ γάτος καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Ποῦ εἶνε ὁ φίλος σου ; ῥώτησε παραξενεμένη ἡ Μαριόν.

—Ὁ Γκαστιλιέ ; Πήδηξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά... τῆς ἀπάντησε γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξῃ ὁ γάτος.

—Ἐοὺ λοιπὸν σκότωσε τὸν ταύρο, Γιάν-Γιάν; ἔκανε, θριαμβωμένη, ἡ Μαριόν.

—Σπουδῶς δόξαμα! Τῆς εἶπε χαμογελώντας ὁ Φερανσιὲ καὶ τὴν πήρε στὴ ματωμένη ἀγκαλιά του, εὐχαριστημένος πού εἶχε ἐκδικηθῆ τὸ θάνατο τοῦ φίλου του.

ZAN ΠΡΕΒΟ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πότε ἀνθίζει, λάμπει καὶ γαργαρίζει ἡ γυναικεία ὀμορφιά. Ἡ ἱστορικός πεντάμορφος σαραντάρης. Ἡ γουρλίδινη...μυῖα. Πῶς ἔγινε πλοῦσιος ἓνας παίκτης τοῦ Μόντε Κάρλο. κτλ.

"Ὅσο γυναικῶν καὶ ἀξιοπρόσθετα καὶ ἂν εἶνε ἡ νεανική δημοφιλία ἐνὸς ἁγίου χορηγοῦ, λέγει ἓνας Γερμανὸς σοφός, δὲν ἔξαρτάται ὁμοῦ ἀπὸ αὐτὴν καὶ μόνον ἡ γυναικεία ἐκείνη γοητεία ποὺ συναρπάζει τὴς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν.

Υπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις γυναικῶν, ἡ ὁποῖες ἐπικράτησαν τὰ σφοδρότερα πάθη σὲ ἡλικία ποὺ δὲν μποροῦν νὰ θεωρηθῆ νεανική.

Ἡ παγκόσμιος ἱστορία ὑποστηρίζει τὴν ἀπομὴ αὐτὴ μὲ πλῆθος παραδειγμάτων.

Ἡ ὄραία Ἐλένη τοῦ Μενελάου ἔξαρτα κόντασε νὰ πατήσῃ καὶ τὰ σαφέστατα, ὅταν ἀπήχθη ἀπὸ τὸν Πάρι. Κάθε ἄλλη γυναῖκα στὴν ἡλικία της θὰ ἰδεοθεοῖτο μᾶλλον σπαρασσμένη. Καὶ ὅμως ἡ φρόνη εἶχε προκίσει τὴν ὄραία Ἐλένη μὲ καλλονὴν, ἡ ὁποία ἔμενε ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, καὶ ἡ ὁποία μάλιστα ἔπαυσε τὴν τελευταίη μορφή της ἀνθίσκος της στὴν ἡλικία αὐτὴ.

Ἡ Ἀσπασία πάλιν ἦταν 36 ἔτην ὅταν ἄναψε τὴν ἐρωτικὴν φλόγα στὴν καρδιά τοῦ Περικλέη.

Καὶ ἐπὶ τριάντα ἔτη ἀκόμα ἐξακολουθοῦσε νὰ φημιζεται γιὰ τὴν καλλονὴν της καὶ τὴν γοητίαν της.

Ἡ Κλεοπάτρα εἶχε περάσει τὰ τριάντα ἔτη ἐμάγευσε τὸν Ἀντόνιο, ὁ ὁποῖος τῆς ἔμεινε πιστὸς μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ἡ Λυδία, σὲ ἡλικία τετρατηκτῶν ἔτην, κατέκτησε τὴν καρδιά τοῦ Ἀποκράτορος Ἀλεξάνδρου, ἐνῶ ὡς τότε κανεὶς δὲν τὴν εἶχε προσέξει.

Στὴ νεώτερα ἱστορία ἀναφέρεται σχετικῶς ἡ Ἄρτεμις Προπίε, ἡ ὁποία ἦταν 48 ἔτην ὅταν ἐπέτυχε σφοδρότατον ἔρωτα στὸν "Ερρίκο Β'" τῆς Γαλλίας, πού ἦταν τότε μόλις 29 ἔτην.

Ἡ βασίλισσα Ἄννα πάλιν, ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου Π', σὲ ἡλικία 38 ἔτην, ἔθεοθεοῖτο ὡς ἡ ὀμορφότερα ἡγεμονίς της Εὐρώπης, ὡς δὲ θαυμαστά της Ρωσιέλι καὶ Βουβαγγου ἀλλοτλομοσόντο μέχρι θανάτου, διεκδικώντας τὴν προσημεία τῆς ὀμορφῆς βασίλισσος.

Ἡ διάσημος Νινὼν ντὲ Λαγκλό λέγετα ὅτι καὶ σὲ ἡλικία 72 ἔτην ἦταν ἄκομα τόσο γοητευτικῶν ὀμορφῶν, ὥστε πολλοὶ νεο αὐτακτονοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπῃ της.

Ἡ Λουδοβίκος ΙΔ' παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα τὴν κορὴν Μαντινέον, ὅταν αὐτὴ εἶχε συμπληρώσει καὶ τὰ 48 ἔτη τῆς ἡλικίας της.

Ἡ δεσποινὴ Μάρξ, τέλος, καὶ ἡ διάσημος κορὴ Ρεζιανὲ Ἐνθασαν στὴν ὀμορφὴν τῆς καλλονῆς των ὅταν ἔγιναν σαραντάρης.

Καποτε, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς μεγάλου παιχνιδιοῦ στὸ Μόντε-Κάρλο, μιὰ μύγα πήγε καὶ κάθησε στὸ νομῆρο 13 τῆς ρουλέτας.

Αὐτὸ στάθηκε ἀφορμὴ νὰ μὴν παντῆρῃ κανεὶς ὅτι λεπτὸ στὸν ἀριθμὸ αὐτόν. Ἐνας παίκτης ὅμως, θέλοντας ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν λογαριάζει τὴς δευσιδαιμονίας καὶ τὴς προλήψεις, ἐπὶόνταρε στὸν ἀριθμὸ 13 ὅσα χρήματα βρισκόντουσαν στὴς τσέπες του.

Τέσσερις φορές συνεχῶς — πρῶτα σπανιότατο—ἐκέρδιζε ὁ ἀριθμὸς αὐτός. Καὶ τὴς τέσσερις δὲ φορές ἐπὶοντάρης ὁ ἴδιος παίκτης. Τὰ κέρδη του ἔπλησαν συνεπῶς κολοσσικά.

Ἡ ἀνδροπία αὐτὸς ἔγινε σὲ μιὰ στιγμὴν πλοῦσιότατος, χάρις στὴν ἰδιοτροπία μιὰς μύγας. Ἀργότερα μάλιστα, ἀπὸ εἰγναμοσόννη πρὸς τὸ γένος τῶν μυγῶν, προκίχθη διαγναμοσὸς μὲ ἔπαθλο 10.000 φράκων, γιὰ τὴν συγγραφήν ἐνὸς βιβλίου, τὸ ὁποῖο νὰ ἰπερασπῆ τὴς μύγας καὶ νὰ τὴς ἀποδεικνῆ ἀφειλιμάτατα ἔντομα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐνοχλοῦνται.

Καὶ συγγραφεὺς μὲν γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν εἰρήθη κανεὶς. Ἄν ὥστόσο δὲν κάνοιμε λάθος, ὁ Λουδοβίκος ἔχει γράφει ἔνα νὰ ἐγκάμο στὴν μύγα, ὅχι γιὰ τὸν βοήθησε νὰ κερδίσῃ χρήματα, ἀλλ' ἀπὸ ἀπὴ ἰδιοτροπία.

